

Arrest

nr. 57 991 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Herselt, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Herselt van 21 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift diende zij op 12 augustus 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoonzoon.

1.2. Op 21 december 2010 treft de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Herselt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend op dezelfde dag en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 12/08/2010 (datum) door K.N., (...) van Thaise nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (.1). Reden van de beslissing (2):

☒ Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd : loonfiches en arbeidscontract EU-burger.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen te bezorgen aan de Raad, niettegenstaande zij op 24 januari 2011 via een aangetekend schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kennis werd gesteld van het verzoekschrift tot nietigverklaring en werd gewezen op de artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat het volgende voorschrijft:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Uit de gegevens van de Post blijkt dat bovenvermelde aangetekende zending op 25 januari 2011 te Herselt is uitgereikt.

2.2. Aangezien de verwerende partij binnen de daartoe door hogervermeld artikel voorgeschreven termijn geen administratief dossier heeft overgemaakt, dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij de feiten kennelijk onjuist zijn.”

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet verschenen is op de terechtzitting. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de beschikking van 14 februari 2011 om te verschijnen op de terechtzitting van 10 maart 2011 op 16 februari 2011 aangetekend werd verstuurd naar de gemeente Herselt, Kerkstraat 1, 2230 Herselt. Uit de gegevens van de Post blijkt dat deze aangetekende zending op 17 februari 2011 te Herselt is uitgereikt.

2.4. De Raad wijst erop dat het vermoeden van instemming met het beroep zoals bedoeld in artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet op zich de Raad er niet toe verplicht de vordering toe te wijzen. Naar analogie met de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, acht de Raad er zich met name niet toe gehouden in te gaan op het vermoeden van instemming met het beroep door de verwerende partij wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Dit veronderstelt een onderzoek van de middelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van onder meer artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

Verzoekster betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij een aantal gevraagde documenten niet heeft voorgelegd namelijk: loonfiches en arbeidscontract EU-burger, zodat verzoekende partij niet zou aantonen zich in de voorwaarden te bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger.

Ab initio heeft verzoekende partij haar aanvraag gebaseerd op haar hoedanigheid van familielid van burger van de Unie zoals voorzien in Artikel 2, 2,d van de richtlijn 2004/38/EG en Art. 40 bis, §2, 4de van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG en de Artikelen 50 en 52 van het KB van 8 oktober 1981 kennen aan de ascendenten in de rechte lijn van een EU burger of diens echtgenoot op partner een verblijfsrecht met afgifte van een verblijfskaart toe. Uit de artikelen Art. 40 bis, §2, 4de van de Wet van 15 december 1980 en o.m. 50 en 52 van het KB van 8 oktober 1981, blijkt klaar en duidelijk dat enkel moet worden aangetoond dat het familielid ten laste is van de EU-burger en dat deze laatste over voldoende bestaansmiddelen beschikt en een ziektenkostenverzekering. De wet en het KB vereist niet dat de EU-burger bewijst dat hij werkt! Inderdaad die zou er op neerkomen dat de niet economisch actieve EU-burger geen recht zou openen op gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt dan ook een voorwaarde aan de wet en KB toegevoegd die er niet instaat. Een en andere wordt klaar en duidelijk bevestigd in Art. 7 en 10 van richtlijn 2004/38/EG. De burger van de Unie dient aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt (artikel 7) en de aanvrager moet aantonen dat hij ten laste is (Art. 10). Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Verzoekende partij heeft afdoende aangetoond dat zij reeds lang voordat zij haar dochter en schoonzoon vervoegde financieel afhankelijk van hen was en dat haar dochter en schoonzoon meer dan voldoende financiële middelen hebben (zie onder meer stuk 3). De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de wet, het KB en de verordening en in ieder geval niet afdoende gemotiveerd.”

3.2. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 52, §2, 2°, van het Vreemdelingenbesluit dat betrekking heeft op de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

(...) 2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

Artikel 50, §2, 6°, b) van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(…) familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

(...)

b) voor de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid;”

Artikel 40 bis, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. (...) De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

3.3. De Raad gaat, gelet op het gestelde in het verzoekschrift en in punt 2.2., er van uit dat de Nederlandse schoonzoon van verzoekster een in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie is en derhalve in het Rijk verblijft op grond van het bezit van voldoende bestaansmiddelen. De schoonmoeder van een dergelijke burger van de Unie, tevens moeder van de echtgenote van deze burger van de Unie, kan een verblijfskaart krijgen indien aangetoond wordt dat de Nederlandse schoonzoon en Thaise dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat zij over een verzekering beschikken die de ziektekosten van verzoekster in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

3.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster niet heeft voorgelegd, *“loonfiches en arbeidscontract EU-burger”*. Gelet op het gestelde in de punten 3.2. en 3.3. kan verzoekster volledig gevolgd worden in haar betoog dat *“Uit de artikelen Art. 40 bis, §2, 4de van de Wet van 15 december 1980 en o.m. 50 en 52 van het KB van 8 oktober 1981, blijkt klaar en duidelijk dat enkel moet worden aangetoond dat het familielid ten laste is van de EU-burger en dat deze laatste over voldoende bestaansmiddelen beschikt en een ziektenkostenverzekering. De wet en het KB vereist niet dat de EU-burger bewijst dat hij werkt! Inderdaad die zou er op neerkomen dat de niet economisch actieve EU-burger geen recht zou openen op gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt dan ook een voorwaarde aan de wet en KB toegevoegd die er niet instaat.”*

Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden. De gegrondheid van deze onderdelen van het tweede middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige onderdelen van het tweede middel en het eerste middel niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Herselt van 21 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA